

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Táboře – soud pro mládež rozhodl předsedkyní senátu Mgr. Veronikou Novotnou jako samosoudkyní v hlavním líčení konaném dne **25. ledna 2022**

takto:

Obžalovaná

je vinna, že

v době mezi 19:45 hodin a 20:00 hodin dne 22. 1. 2021 v Táboře, v [redacted] na chodníku před domem čp. [redacted] poté, kdy se ve skupině s dalšími pěti osobami chovala hlučně a popíjela alkohol, a když byla napomenuta poškozenou [redacted] nejprve poškozenou [redacted] hrubými a neslušnými výrazy slovně napadla a následně fyzicky napadla poškozeného [redacted] který vyšel před dům, chytl [redacted] a strkal do vchodu domu, tak, že poškozeného udeřila zezadu prázdnou skleněnou lahví do hlavy, čímž mu způsobila tržnou ránu v pravé spánkové krajině hlavy a podvrtnutí krční páteře s dobou léčení do 15. 2. 2021,

tedy

- jinému úmyslně ublížila na zdraví,
- dopustila se veřejně a na místě veřejnosti přístupném výtržnosti tím, že napadla jiného,

čímž spáchala

- provinění ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku za užití § 6 odst. 1 zákona o soudnictví ve věcech mládeže,
- provinění výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku za užití § 6 odst. 1 zákona o soudnictví ve věcech mládeže,

a odsuzuje se

podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku za použití ustanovení § 43 odst. 1 trestního zákoníku a § 31 odst. 1 zákona o soudnictví ve věcech mládeže k **úhrnnému trestnímu opatření odnětí svobody v trvání 4 (čtyř) měsíců.**

Podle § 33 odst. 1 zákona o soudnictví ve věcech mládeže se obžalované mladistvé výkon uloženého trestního opatření **podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání 16 (šestnáct) měsíců.**

Podle § 16 odst. 1 zákona o soudnictví ve věcech mládeže za užití § 15 odst. 1 zákona o soudnictví ve věcech mládeže **se obžalované mladistvé ukládá výchovné opatření dohled probačního úředníka** po zkušební dobu podmíněného odsouzení.

Podle § 18 odst. 1 písm. g) zák. č. 218/2003 Sb. **se obžalované mladistvé ukládá výchovná povinnost** spočívající v tom, aby se ve svém volném čase podrobila **resocializačnímu programu Restart** (mladistvý) organizovaným Probační a mediační službou ČR.

Podle § 229 odst. 1 trestního řádu se poškozená [REDAKCE] bytem [REDAKCE] odkazuje se svým nárokem na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. Dokazováním v hlavním líčení byl zjištěn skutkový stav tak, jak je popsán ve výrokové části tohoto rozsudku.

I. Důkazní situace

2. Tento skutkový stav byl zjištěn z prohlášení viny obžalované a její výpovědi a dále z provedených listinných důkazů, konkrétně osobních výkazů mladistvé, včetně aktuálního opisu rejstříku trestů.
3. Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu, řídíce se svým vnitřním přesvědčením založeným na pečlivém uvážení všech okolností případu (§ 2 odst. 6 trestního řádu) a dospěl k závěru, že má k dispozici dostatečný důkazní materiál, který mu dovoluje ve věci rozhodnout.

II. Skutková zjištění a právní posouzení

4. Mladistvá prohlásila vinu skutkem popsaným v obžalobě a rovněž souhlasila s užitou právní kvalifikací. Soud nemá důvod o pravdivosti, dobrovolnosti a úplnosti tohoto prohlášení pochybovat. Jakkoli v předchozím průběhu trestního řízení mladistvá vypovídala mírně odlišně a své jednání popisovala spíše jako snahu bránit kamaráda a následně sebe, v hlavním líčení učiněné prohlášení viny popisuje obraz skutkového děje o poznání přiléhavěji. Ostatně je ve shodě s dokazováním, které bylo ve věci shromážděno. Soud poukazuje zejména na výpovědi poškozeného [REDAKCE] svědkyně [REDAKCE] které jsou ve shodě s výpověďmi svědkyně [REDAKCE] Naopak svědectví nezletilých na místě přítomných osob hodnotí soud jako velmi tendenční, neboť je z nich patrná snaha umenšit nejen provinění obžalované, ale do jisté míry i vlastní, koneckonců tato svědectví se rozcházejí i mezi sebou, natož aby na jejich základě bylo možno učinit nějaký hodnověrný závěr o průběhu skutkového děje. Dalšími zásadními důkazy jsou znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odpovědi soudní lékařství, lékařské zprávy fotografie a protokol o ohledání místa, včetně fotodokumentace.
5. Soud tedy uzavírá, že nemá pochyb o skutkovém ději, zapojení obžalované a míry jejího zavinění a skutkový děj má tak za zcela prokázaný.

6. Po právním posouzení výše popsaného jednání soud uzavírá, že obžalovaná jím naplnil všechny znaky skutkové podstaty provinění ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku za užití § 6 odst. 1 zákona o soudnictví ve věcech mládeže, když jinému úmyslně ublížila na zdraví.
7. K naplnění znaků skutkové podstaty soud doplňuje následující.
8. Jak již vyplývá z přijetí prohlášení viny, nemá soud pochyb o tom, že ke zranění poškozeného došlo jednáním mladistvé, tedy úderem skleněnou lahví směřovanou zezadu do hlavy, způsobila poškozenému několik zranění, konkrétně tržnou ránu ve spánkové krajině hlavy a podvrtnutí krční páteře. Toto zranění hodnotí soud jako ublížení na zdraví ve smyslu § 122 odst. 1 trestního zákoníku. K hodnocení zranění poškozeného soud zdůrazňuje, že ublížením na zdraví se rozumí porušení normálních tělesných funkcí, které znesnadňuje po dobu nikoli jen krátkou obvyklý způsob života a které vyžaduje lékařské ošetření. Je nesporné, že s ohledem na mechanismus napadení (úder do hlavy zezadu) mladistvá musela předpokládat, že může dojít ke vzniku i zranění odpovídajícího této definici. S ohledem na intenzitu útoku, použitou „zbraň“ a fakt, že eliminovala obranu poškozeného útokem zezadu a také příbuzností charakteru útoku tzv. „opilckým rvačkám“, kdy je běžné a obecně známé, že dochází ke zraněním i velmi vážným, je zcela oprávněný závěr, že mladistvá musela být minimálně srozuměna s důsledky, které může její útok vyvolat. Koneckonců i závěry znaleckého posudku podporují výše naznačený závěr, neboť znalec jednoznačně uzavřel, že mechanismus vzniku zranění plně odpovídá průběhu potyčky a že doba, po kterou byl poškozený Kočí omezen na obvyklém způsobu života, byla nejméně 2 - 3 týdny.
9. Závěrem soud dodává, že lze dovodit zavinění nejméně ve formě nepřímého úmyslu, tedy srozumění s nastalým následkem, koneckonců takto intenzivní útok na poškozeného ani nepřipouští, že by mladistvá nejednala úmyslně.
10. Ve výroku popsaným skutkem naplnila také znaky skutkové podstaty provinění výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku za užití § 6 odst. 1 zákona o soudnictví ve věcech mládeže, když se dopustila veřejně a na místě veřejnosti přístupném výtržnosti tím, že napadla jiného.
11. K naplnění znaků skutkové podstaty provinění výtržnictví soud podotýká, že chodník před bytovým domem na ulici je zcela nepochybně místo veřejnosti přístupné, již jen z toho důvodu, že je veřejným, volně přístupným prostranstvím, přičemž v místě samém dochází k velké fluktuaci osob. K samotné povaze útoku jako výtržnosti, tedy jednání, které závažným způsobem (hrubě) narušuje veřejný klid a pořádek a je pro ně typický zjevně neuctivý a neukázněný postoj pachatele k zásadám občanského soužití (k tomu srovnej usnesení Nejvyššího soudu ČR ze 7. 12. 1989 sp. zn. 6 Tz 37/89), soud dodává, že již v příkladném výčtu § 358 trestního zákoníku je napadení jiného uvedeno jako jeden z možných způsobů naplnění tohoto znaku skutkové podstaty. Napadení jiného lze pak definovat jako jakýkoli fyzický útok proti tělesné bezpečnosti osoby (viz Šámal, P. a kol. Trestní zákoník, 2. vydání, Praha: C. H. Beck, 2012, s. 3323). Za situace, kdy obžalovaná napadla poškozeného úderem zezadu, tedy útok byl překvapivým a ze strany poškozeného neočekávaným, a kdy toto napadení mělo závažné následky, je společenská škodlivost jeho jednání natolik vysoká, že jednoznačně zakládá její trestněprávní odpovědnost. Toto chování svědčí o zjevné bezohlednosti mladistvé k základním pravidlům chování v mezilidských vztazích. Jedná se o svou povahou velmi závažný útok na poškozeného a nelze akceptovat, aby byl hodnocen jako jednání, které není hrubým porušením společenských vztahů toliko s poukazem, že se stal v místě a v době, kdy projev chování vyznačující se zjevnou neúctou mladistvé k druhým osobám, jejich tělesné integritě a v neposlední řadě také k elementárním pravidlům mezilidských vztahů nemohl zasáhnout příliš velkou skupinu lidí. Takové jednání není a nikdy nemůže být akceptováno jako přípustný prostředek řešení konfliktů, bez ohledu na to, kdy udál.
12. Závěrem pak soud dodává, že obžalovaná jednala ve formě úmyslu nepřímého, jeho cílem nebylo narušení zájmu chráněného zákonem, avšak s jeho porušením musela být srozuměna.

Zjednodušeně řečeno takto hrubé chování je totiž nepřipustné jen svou povahou, a proto pachatel si musí být ze samé jeho podstaty vědom jeho trestněprávních následků

III. Druh a výměra trestního opatření, náhrada škody

13. O druhu a výměře trestního opatření soud rozhodoval podle zásad uvedených v ustanovení § 39 trestního zákoníku a posoudil existenci polehčujících a přitěžujících okolností, jak je definuje ustanovení § 41 a § 42 trestního zákoníku, rovněž zohlednil i ustanovení § 25 zákona o soudnictví ve věcech mládeže a dospěl k následujícímu závěru.
14. Soud jako zásadní polehčující okolnost hodnotil prohlášení viny, mladistvá totiž svým přístupem ke spáchanému jednání prokázala, že si uvědomila, že podobný způsob řešení sporů je zcela nepřipustný. Obžalovaná nad spáchaným jednáním projevila také lítost, kterou lze s ohledem k jeho věku a mravní vývoj hodnotit jako upřímnou, byť soudu neuniklo, že teprve v průběhu jednání před soudem si uvědomila závažnost svého jednání a hrozící následky. Současně však nelze nepřipomenout, že do značné míry je její postoj ke spáchanému jednání ovlivněn i uvědoměním si dopadů, které projednávaný skutek bude mít pro ni samotnou. Jakkoli lze jako polehčující okolnost hodnotit i to, že mladistvá dosud nebyla postihována pro trestný čin (provinění), nelze odhlédnout od skutečnosti, že nyní projednávaný skutek není jejím prvním střetem se zákonem. Jeho závadová minulost je totiž poměrně pestrá, i přes její velmi nízký věk. Ze zprávy o poměrech jmenované a opisu evidence přestupků a zprávy Městského úřadu v Táboře totiž vyplývá, že byla již v minulosti mnohokrát projednávána pro přestupky. Jedná se především o přestupky proti občanskému soužití a proti majetku. Její dosavadní chování tak již svědčí o závadovosti její osoby a je zřejmé, že k určité sebereflexi ji přimělo soudní projednání této věci, neboť teprve tehdy si uvědomila možné dopady na dřívějšího jednání pro svou osobu. Nadto soud nemůže přehlédnout ani skutečnost, že osoba mladistvé je mu známa z úřední činnosti, kdy se opakovaně pohybuje v prostředí závadových osob a figuruje v řadě trestních řízení v postavení svědka. Ostatně i počet spáchaných provinění vede soud k závěru, že i při zohlednění prohlášení viny mladistvou nelze postupovat jinak než jí uložit trestní opatření. Výchovné opatření ukládaná samostatně na ni nemohou mít dostatečného vlivu, ostatně již v předchozím období na ni bylo poměrně citelně působeno ze strany OSPOD, avšak bez větší reflexe ze strany obžalované.
15. Soud si je vědom, že jednání mladistvé má do určité míry původ v prostředí, ve kterém se pohybuje, a vychází z určitých strukturálních problémů, nicméně ani tímto znevýhodněním mladistvé nelze omluvit projednávané zavrženíhodné jednání a skutečnost, že nyní je to ona sama, kdo prakticky rezignoval na svůj budoucí život – po základní škole se nesnaží o získání pracovní kvalifikace dalším studiem, naopak po poměrně dlouhou dobu prakticky rezignovala na plnění svých povinností, nemá bližší představu o svém budoucím životě a je závislá na své matce, která ji živí. A byť nyní se zdá, že si konečně uvědomuje, kam až může vést její chování, nelze pouze s odkazem na to, že projevila určitou míru snahy, rezignovat na základní úlohu ukládaných opatření. Soud si je vědom, že primárním účelem trestního řízení ve věci mladistvých je jejich náprava, začlenění do společnosti, ať již ve smyslu hodnotovém, tak i ve smyslu nalezení vhodného uplatnění se. Právě proto, aby si uvědomila, co spáchala, je nutné na ni působit již velmi citelně. Mladistvá totiž musí pochopit všechny důsledky svého chování a uložení trestního opatření je tak nenahraditelným pro její nápravu a jediným smysluplným opatřením je opatření trestní.
16. Soud jako nejvhodnější trestní opatření zvolil odnětí svobody s podmíněným odkladem jeho výkonu za současného vyslovení výchovné opatření dohledu nad mladistvou. Takto koncipované trestní opatření totiž nejlépe odráží závažnost jednání mladistvé, její osobu i možnosti resocializace a současně jí ve své podstatě poskytuje pomocnou ruku ke zvládnutí jejích problémů, nabízí tolik potřebný vstup autority do jejího života, která jí osvětlí mantinely přípustného chování, zároveň jí ale vytvoří podmínky pro nalezení si vhodného uplatnění se.

V případě mladistvé tak dohled probačního úředníka, se všemi jeho omezeními, je ve své podstatě zmírněním uloženého trestu, neboť bude mít možnost s nestrannou osobou řešit problémy, kterým čelí, a v rámci probačního plánu si i nastavit cíle, které jí umožní plnou nápravu.

17. K výměře trestu pak soud uvádí, že i přes výše uvedenou, nepříliš pozitivní charakteristiku její osoby je soud pevně přesvědčen, že je na místě ukládat trestní opatření jen mírně nad spodní hranici trestní sazby. Důvody pro tento postup jsou hned dva, jednak trest kratšího trvání plně postačí k nápravě mladistvé a jednak je nezbytné reflektovat změnu jeho přístupu k žalovanému jednání a přijetí odpovědnosti za něj ve formě prohlášení viny. Soud proto mladistvé uložil trestní opatření odnětí svobody ve výměře 4 měsíců. V délce zkušební doby se promítla nejen závažnost projednávaného skutku a současné uložení dohledu, které soud považuje z výše uvedených důvodů za zcela nezbytné, ale také skutečnost, že mladistvá si své problémy uvědomila, což je prvním krokem k jejich vyřešení. Za přiměřenou proto soud považuje zkušební dobu již ve třetině zákonného rozmezí, tedy ve výměře 16 měsíců. Takto stanovená zkušební doba vychází z počtu provinění, za které je mladistvá postihována i z jejich závažnosti.
18. A konečně jako nezbytný doplněk uloženého výchovného trestu pak soud mladistvé uložil přiměřenou povinnost absolvovat resocializační program resocializační program Restart (rodina). Toto opatření má zcela zásadní úlohu pro posílení výchovné role trestu. Mladistvé osvětlí nejen možné dopady její trestné činnosti, ale i rámec povinností, kterým musí dostát, a konečně ji povede i uvědomění si hranic přípustného chování a dopadů její trestné činnosti nejen na něj samotného, ale i na jeho okolí. Koneckonců poměrně intenzivní negativní reakce mladistvé na jí domněle způsobenou křivdu zcela jasně ilustruje její zaměření na svou osobu a jen omezený respekt k právům druhých osob.
19. Závěrem soud doplňuje, že k trestnímu řízení se řádně a včas připojila poškozená [REDAKCE] s nárokem na náhradu škody ve výši 500 Kč představující poškození sítě proti komárům do okna.
20. K otázce náhrady škody soud konstatuje, že s ohledem na zjištěné skutečnosti o průběhu skutkového děje je postaveno na jisto, že mladistvá tuto síť nepoškodila, z provedeného dokazování vyplynulo, že tak učinil [REDAKCE]. Nelze proto zavázat mladistvou k náhradě majetkové újmy, kterou nezpůsobila, a proto soud poškozenou odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **přípustné odvolání do osmi dnů** od doručení opisu rozsudku prostřednictvím Okresního soudu v Táboře ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích.

Rozsudek může odvoláním napadnout

- a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku,
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se jej přímo dotýká,
- c) poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může ho napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce, toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody.

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh, a to ve lhůtě, v níž může podat odvolání obžalovaný. Státní zástupce

tak může učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný omezen ve svéprávnosti, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho opatrovník a obhájce.

Odvolání ve prospěch mladistvého může podat, a to i proti jeho vůli, příslušný orgán sociálně-právní ochrany dětí, lhůta k podání opravného prostředku mu běží samostatně.

Odvolání musí být ve lhůtě, v níž je lze podat, nebo v další lhůtě stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně odůvodněno, aby bylo patrno, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Odvolání proti rozsudku podané ve prospěch mladistvého jinou oprávněnou osobou nebo za mladistvého obhájcem nebo zákonným zástupcem anebo opatrovníkem může být vzato zpět jen s výslovným souhlasem mladistvého. Státní zástupce však může vzít takový opravný prostředek zpět i bez souhlasu mladistvého; v tomto případě běží mladistvému nová lhůta k podání opravného prostředku od vyrozumění, že opravný prostředek byl vzat zpět.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda ho podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Právo podat odvolání nepřísluší tomu, kdo se ho výslovně vzdal. Odvolání je nutno podat ve **třech** vyhotoveních.

Tábor 25. ledna 2022

Mgr. Veronika Novotná v. r.
předsedkyně senátu